

פריחת השקד

הוא יגשים, גם יעזור,

אך בתנאי אחד:

גם אתה חייב לזכור

חלומך לעד.

הוא יעוץ לך עצות

בחלום אחר,

אך אתה צריך לרצות

ולא לוותר.

מתוך: "שר הילדים"//לאה גולדברג

לעולם לא אשכח את הרגע הראשון שראיתי אותו. הגעתי לכיתתי החדשה, לבי הלם בחוזקה וזיעה קרה כיסתה את פניי. הסייעת הציגה אותי בפני התלמידים: "תלמידים, זו הדר, המורה החדשה שתחליף את אילנה לחודשים הקרובים". שמונה זוגות עיניים הביטו בי, בוחנות אותי ומחכות למוצא פי. חוץ ממנו, הוא ישב בפינה, עם כובע על הראש, מבט אל החלון, לא מתעניין כלל במה שמתרחש בכיתה. *כובע על הראש בזמן השיעור? ממתני יושבים עם כובע בכיתה!?* רציתי להעיר לו, אך העדפתי לחכות שנכיר קודם.

כך עבר לו החודש הראשון בכיתתי. הכרתי את התלמידים טוב יותר, את הצוות החינוכי בבית הספר, השתתפתי בישיבות פדגוגיות ושיעורי הצפייה עברו כראוי. לכאורה הייתי צריכה להיות מאושרת, אולם תחושת האושר הייתה ממני והלאה. שקד לא למד, הוא דיבר בגסות אל חבריו לכיתה, הוא לא הקשיב ואף... זלזל בי.

כמה שיחות...שיחות עם ההורים, פגישות עם, פגישות עם המנהלת וכלום! לא חל כל שינוי. ימים ולילות הרהרתי בשקד, וחשבתי בלבי כיצד עליי לנהוג, מה עליי לעשות. בשעות המחנך ישבנו יחדיו, תחת העץ בחצר האחורית של בית הספר, ניסיתי לדובב אותו, להבין את הלך חשיבתו, אך דבר לא קרה. הוא לא הוציא הגה מפיו, רק הביט בי ונראה היה שדבר אינו נוגע בו. בתחילה ניסיתי לדבר אליו ברוך, אך ללא הועיל, דיברתי בטון חזק והחלטי יותר, דבר לא קרה, כעסתי עליו והענשתי אותו, אך דבר לא השתנה, יחסו והתנהגותו נשארו בדיוק כפי שהיו.

עד אותו הבוקר. הבוקר בו החלטתי לתת משימה לתלמידים. זה היה במסגרת שיעורי מפתח הל"ב, כל תלמיד התבקש להכין מצגת על נושא שהוא אוהב. לצורך המשימה הרשיתי לתלמידים לגשת למחשבים ולחפש חומרים. כל תלמידי הכיתה קמו באיטיות וניגשו למחשבים, אך שקד...שקד רץ במהירות אל עבר המחשב והתחיל להקיש על המקלדת. ניגשתי אליו, מלאת

סקרנות ושאלתי אותו מה הנושא שבחר, הוא הביט בי בעיניים בורקות וענה "המצגת שלי תהיה בנושא הבריטון, זה כלי שניגנתי עליו בבית הספר הקודם שלי". עוד לא הספקתי לענות וכבר היה צלצול להפסקה וכל תלמידי הכיתה מיהרו לצאת. נשארתי לבד בכיתה, והבטתי בצג המחשב, שם הופיע לפני במלוא הדרו הבריטון. כלי נשיפה מיוחד המשמש בעיקר בתזמורות. הייתי מופתעת, לעולם לא הייתי מנחשת שזה הנושא ששקד יבחר. פרפרים החלו מרקדים בבטני, אולי מצאתי פתח ללבו של שקד...

למחרת, בזמן שהצלצול בישר על ההפסקה הגדולה, הבחנתי כי שקד נמצא בכיתה ואינו ממהר לרוץ כמו בדרך כלל. הוא ניגש אליי באיטיות רבה, פניו מופנות כלפי הרצפה ושאל אותי בקול חרישי: "המורה האם את מוכנה לעזור לי להכין את המצגת בבקשה?". לא האמנתי למשמע אוזניי, עניתי לו "בשמחה!" שקד חייך חצי חיוך ומיהר לרוץ החוצה.

בשעת המחנק, ישבנו יחד ליד המחשב. הסתכלתי בשקד ופניו נראו לי שונות, עיניו הגדולות היו בורקות, מבטו היה שלו ורגוע. שקד החל לספר לי על הבריטון, הוא סיפר לי שהוא השתתף בהופעות מול אנשי עירייה וכי הניגון בכלי זה זה החוויה הטובה ביותר שיש לו מבית הספר הקודם והוא מאוד מתגעגע לנגן בכלי זה. במהלך הכנתו את המצגת, הרהרתי בבחירה של שקד בכלי הנגינה- הבריטון. הוא לא בחר בכינור, בחליל או בחצוצרה שהם כלים מוכרים. הוא בחר בבריטון, כלי נשיפה עוצמתי, מיוחד ומרשים.

שקד הוא נמוך קומה, לרוב הכתפיים שלו שמוטות כלפי מטה, האם הבחירה בכלי זה מסמלת את מי שהוא רוצה להיות?! האם השימוש בבריטון זוהי הדרך שלו להביע את עצמו, להציג את עצמו?! המחשבות מילאו את ראשי, אך דבר אחד היה לי ברור אני מוכרחה להשיג את כלי הנגינה- הבריטון.

בסוף היום, בעודי הולכת לכיוון חדר המורים, רצה לקראתי המורה לאמנות עם חיוך רחב על פניה ובריסטול בידה. "תראי, תראי מה הוא צייר! אני לא מאמינה, סוף סוף הוא עבד בשיעור" הבטתי בבריסטול שבידה, ומיד זיהיתי את הבריטון. "הוא צייר את זה לבד?" שאלתי "כן! אני לא מאמינה שלא גילינו עד כה את הכישרון של שקד. זה כאילו ילד אחר..."

ישבתי בחדר המורים בשעת השהייה וחשבתי לעצמי שלפעמים דווקא הדרכים הפחות שגרתיות, הן אלו שפותחות את לבו של התלמיד. הרי עכשיו, הסכר נפרץ והמים מגיעים אל מחוזות שונים שלא תיארנו לעצמנו שקיימים - האמנות.

היועצת נכנסה לחדר המורים ושאלה לשלומי, סיפרתי לה על כל התהליך שלי עם שקד ועל הגילויים האחרונים. היא שמחה מאוד לשמוע, והציעה שעל מנת לעזור לשקד להמשיך לפרוח

נכנס ישיבה של כל הצוות החינוכי שמלמד את שקד ונתכנן תכנית שמטרתה לחשוף עוד צדדים באישיותו של שקד. שמחתי על יוזמה זו ועוד באותו ערב שלחתי מייל לכל חברי הצוות וקבענו פגישה.

בפגישה, שיתפתי את המורות בכך שגיליתי תלמיד נפלא ומיוחד. תלמיד שיודע לנגן בכלי מיוחד שלא רבים מכירים ; תלמיד שיודע לצייר ציורים נפלאים. המורות שמכירות את שקד ויודעות אלו קשיים היו לי ולהן אתו בתחילת השנה, לא האמינו למשמע אוזניהן. כל מורה הבטיחה לסייע לשקד בתחומה. החלטנו שאנו לא מוותרות עליו. אני מוכרחה להודות כי בזמן הישיבה, חייכתי לעצמי חיוך קטן, חיוך של ניצחון. אני סטאז'רית, שבפעם הראשונה מקבלת חינוך כיתה, ודווקא אני היא זו שהצלחתי לפרוץ את הסכר...

במהלך השבועות הבאים, חילקתי לשקד תפקידים שמתאימים לכישוריו. החלטתי בשיתוף עם המורה למוסיקה, ששקד יציג את המצגת על הבריטון בשיעורי המוסיקה שלה בפני תלמידים מכיתות שונות. בפעם הראשונה שהוא הציג את המצגת, עמדתי לידו ועודדתי אותו. שקד היה נבוך ובקושי שמעו אותו מדבר. בפעם השנייה ישבתי על הכיסא על ידו, וקולו נשמע כבר ברור יותר, בפעמים הבאות הוא אמר שאני יכולה להישאר בכיתה והוא יסתדר לבד.

"אך אתה צריך לרצות ולא לוותר"

כמו כן, קישוט הקירות בכיתה היה תחת אחריותו. הוא היה אחראי לתלות, להוריד ולתכנן כיצד יראו הלוחות. המורה שסייעה לו הייתה המורה לאמנות. היא נתנה לו חומרים, עזרה לו לגזור, להדביק ולעצב. היועצת, החלה לקחת אותו לשיחות אישיות. ואילו אני? אני זכיתי להכיר תלמיד מקסים ומיוחד. שקד החל להשתתף בכיתה, ללמוד, הוא כבר לא הציק לחבריו לכיתה אלא להיפך, הפך לחברם הטוב. הוא החל לכבד את הצוות החינוכי והחשוב מכול הוא כיבד את עצמו ולא ויתר לעצמו.

כמה ימים לפני יום המשפחה, בעודי מלמדת את הכיתה על סוגי משפחות, נכנסה המורה למוסיקה לכיתה, חיוך רחב נסוך על פניה. הפנתה את מבטה ממני אל שקד ושוב אליי ואל שקד. ללא מילים, הבנתי מה עומד מאחורי החיוך המרוגש, ונראה היה שגם שקד הבין. היא יצאה מהכיתה, ואז נכנסה ובידה...הבריטון! בוהק , מרשים ונוצץ! כל תלמידי הכיתה נפעמו והביטו בכלי המיוחד. שקד קם כלא מאמין, ניגש אל המורה למוסיקה, לקח מידה את הבריטון, ישב על כיסא, והחל לכוון את הצינורות. לרגע חששתי, הכלי כל כך גדול ואילו שקד כל כך קטן, לא ידעתי האם יצליח להחזיק אותו בכלל. אך שקד, כנגן מיומן, החל נושף בבריטון שהפיק צלילים מיוחדים וענוגים. כל תלמידי הכיתה התבוננו בשקד כלא מאמינים. הבטתי בו, ובאותו רגע הבנתי את

הקשר העמוק בינו לבין כלי הנגינה - הבריטון.

שקד הוא תלמיד מיוחד והבריטון כלי מיוחד, כלי שלא רואים כל יום, עיניי התמלאו בדמעות. לאורך כל אותו היום, שקד לא הניח את הכלי, הוא ניגן לכל מי שרק רצה לשמוע. כולם הגיעו לכיתתי, לראות את שקד מנגן ולהאזין לו.

בחלוף חמישה חודשים, הייתי צריכה לעזוב את בית הספר כי המחנכת הקבועה תכננה לחזור מחופשת הלידה שלה. ביום האחרון שלי בכיתה, שקד הגיע עם הוריו, מחזיק בידיו זר פרחים ומכתב. התרגשתי עד מאוד מהמחווה היפה, אבל המכתב.....המכתב יישאר אתי עוד זמן רב. לא אאריך במילותיו, אך אצטט שורה אחת, משמעותית ויקרה ללבי: "המשיכי להיות מורה לחיים כפי שהנך, אני יודע שהרבה מההצלחות היפות שלי הן בזכותך".